

Čtvero pohádek

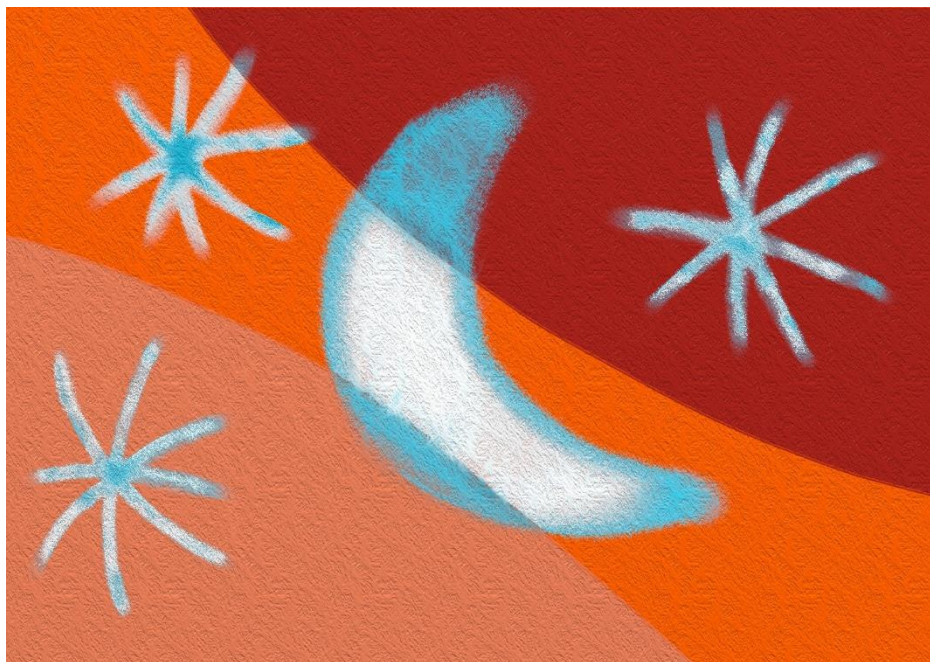
Slav Milo

Slav Milo

ČTVERO POHÁDEK

KRÁTKÉ POHÁDKY NA DOBROU NOC

ÚVODNÍ PŘÍBĚH

Žil na hradě princ, a ten každý večer dlouho do noci přemýšlel. Jeho myšlenky však byly podivné. Nemohl kvůli nim spát, a tak si řádně odpočinout. Lékaři si nad ním tuze nalámali hlavy, ale pořád ne a ne přijít na to, jak chlapce uspat.

Čím byl starší, tím byl unavenější. Král s královnou dostali strach, že až začne chodit do školy, nebude se moci přes svoji únavu soustředit na své povinnosti.

O jejich problému se dozvěděl i jeden mudrc z dalek za sedmi horami a sedmi řekami. Studoval své knihy tak dlouho, až našel v jednom pergamenu, obaleném dračí kůží, že na takovouto nemoc je nejlepší vyprávět pohádky.

Sbalil si tedy své věci, hodil je na rameno, překročil těch sedm řek a ocitl se v království unaveného prince.

Tam ho přijali s otevřenou náručí, protože jim přinesl naději na zlepšení problému. Do začátku školního roku však zbývalo jen dvanáct nocí, takže princovi rodiče byli velice netrpěliví a chtěli, aby začal s léčbou co nejdříve.

I.

Nastal večer, princ ležel v posteli a přemýšlel jako obvykle. Do jeho pokojíku přišel mudrc, pozdravil: „Dobrý večer,“ a zeptal se ho, o čem tak přemýšlí.

Princ odpověděl: „Když jsem byl dnes v lese, potkal jsem tam Hýkala a ten mi řekl, že až budu velký, tak mě prý očaruje tak, že nebudu mít žádné kamarády ani kamarádky, protože když se se mnou bude chtít někdo přátelit, tak ho prokleje.“

Mudrc chvíli dumal a pak povídá: „Také jsem znal jednoho hýkala a znám o něm příběh. Povím Ti ho, jestli chceš.“

„Tak dobře,“ odvětil princ a zachumlal se do peřiny.

Hýkal

Po cestě šel chlapec směle, o půlnoci, oči bdělé. Naproti mu děvče vyšlo, na hochu se již těšilo. Měsíční zář vedla skvěle dohromady, jak jim milo.

Hýkal řekl sobě v duchu, nemám rád nočního ruchu, a kouzlem mocným čaroval, milence v kámen ztvaroval. Poté si zahýkal juchú a zavřel oči, klidně spal.

Dítek láska nevzdala se, a v tom přehlubokém lese, se chladný kámen rozehřál a kouzlo svoje navždy vzdal. Od těch dob se všude nese, že hýkal provždy dohýkal.

Princ se usmál a pověděl: „No, to ten prevít nemá zase takovou moc, jak jsem si myslel.“ Zavřel oči a spokojeně usnul.

II.

Druhý den ráno přišla do pokoje jeho maminka, a když viděla, že její syn spokojeně spí, zaradovala se a běžela to říci svému muži. Ten zajásal a nechal si předvolat mudrce.

„Za to, že jsi vyřešil náš problém, si přeji, cokoliv budeš chtít, a pokud to bude v mých silách, je to Tvé!“ řekl král nadšeně.

„Hm, nemohu Tvé obdarování přijmout, protože ještě není po problému. Vašeho syna trápí mnoho zlých obav a špatných starostí, na jejichž léčbu potřebuji dalších jedenáct večerů. Do začátku školního roku by však měl být zcela zdrav,“ odpověděl mudrc.

Král se podíval na královnu, která kývla hlavou, a řekl: „Máš tedy ještě jedenáct večerů, a pokud pak bude náš syn spát, odvděčím se ti dvanáctkrát tolik.“

Slunce opět zapadlo za obzor a mudrc opět přišel za princem a pozdravil.

Když ho hoch viděl, ihned mu povídal: „Příteli můj, já dnes opět přemýšlím o čarování. Táta říká, že kouzlení je

špatné, a že se jím zabývají jenom zlí lidé. Já vím, že náš kuchař umí kouzlit, protože to říká maminka, a tak mám teď strach, že mi něco provede.“

„Já jednoho kouzelníka znám,“ povídá mudrc, „a taky znám jeden příběh o mnichovi, který se s ním potkal. Tak zavři oči a poslouchej.“

Jelen

Šel z města starý mnich, do kláštera mířil. Na cestě ležel sníh, vítr vločky vířil. Velmi moc byl zmrzlý a těšil se hodně na svůj domov teplý, zařízený skromně.

Když tu jemu jelen cestu zastoupil, šípem ostrým střelen do boku on byl. Mnich krátce zaražen, zraněného bál se zvířete, napřážen meč měl hnedle v ruce. Jelen však promluvil:

„Milost, pane, prosím. Lovec mne dnes honil, šíp teď v těle nosím.“

Mnich se na něj usmál, vytáhl šíp z boku; za odměnu dostal tepla na půl roku.

Paroháč ve skutečnosti byl kouzelník zakletý.

„Takže je to s kouzelníky jako s obyčejnými lidmi,“ uvažoval nahlas princ. „Když jim pomůžeš, pomohou Ti také. Zítra s kuchařem připravím snídani.“ A opět spokojeně usnul.

III.

Když ráno nenašla maminka syna v posteli, říkala si, že zase nespál a že bude zase unaveně klimbat přes den. Ale když jí princ přinesl z kuchyně čerstvě usmažená vajíčka, u toho vtipkoval a tvářil se úplně odpočatě, dostala velkou radost a s díkem se podívala na mudrce.

Večer však princ ještě nebyl v posteli, když za ním náš vypravěč přišel. Seděl u okna a stěžoval si, že si nemůže jít ani lehnout, jak ho trápí myšlenky na čarodějné kletby. Že prý zná jednoho kouzelníka, který umí ze snu vyčarovat skutečnou noční můru.

„Mohu Ti opět vyprávět jeden příběh, princí? Tentokrát o kletbě,“ usmál se mudrc.

„Dobře, ale poslechnu si ten příběh tady u okna. Je úplněk a já se bojím, že mám očarovanou peřinu.“

Kletba

Bylo jedno místo, které čaroděj proklel. Pozpátku tam čas šel, a zastavil se často. Když tam někdo vstoupil, tak i přesto, že bylo léto, mráz tam vločky sněžil. A když odejít chtěl, čas najednou rychle kvapil, poutník se v dítě proměnil, jako kdyby pět let měl.

Ale když opadl první šok, každý se radoval, že má opět mladý krok a štěstím tancoval. Tak kletba minula se a v blízké vesnici založili lázně. A za každý omlazený rok se čaroděj více a více usmíval.

Nakonec tam vykouzlil i horko v zimě. A sám se tam často saunoval.

Princ se zamyslel a v polospánku pronesl: „Aha, takže to zlé se může v to dobré proměnit.“ A usnul u okna, odkud ho vypravěč přenesl do postele a přikryl peřinou.